

Večer křupavých srdíček

Vlasta Redl

1. Když jsi tehdy přinesla na talířku křupky,
musel jsem se zasmát tomu, co má být dál,
ta křupavá srdíčka a zapálená svíčka
mi prozradily, že zas nejde o víc než o zaběhaný rituál.

R1: Tak to má být, a sklenku vína na dobrou noc,
k tomu pár vět o tom, jak vzácný jsem host,
tak to má být, když tma nad městem převezme moc
a chce se žít, žít víc než jen dost.

2. Posbíral jsem sirky a pytlík na tabák,
dopil jsem a vstal, že bude líp to dnes vzdát,
a tys' mi sáhla dlaní na čelo, v tu chvíli moc ti to slušelo
a navíc venku trochu přšelo, a tak jsem zůstal, a rád.

R2: To se přece nedělá, chtít víc, než dá se dát,
to není fér, hrát podle vlastních pravidel,
to není fér, chtít jít, když je čas spát
a chce se létat, létat i bez křídel.

3. Pak jsem si skládal na stůl srdíčka, až mi z nich vyšla
osmička,
hle, nekonečno ze dvou malých vypečených nul,
a ty jsi bez váhání sáhla jen a špičku dovnitř otočila ven
a vzniklo srdce z malých srdíček, a já ho rychle propíchnul.

R1: